

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điển Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điển Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1121 1 tháng 1 năm 2017

Thơ ngỏ

Chơn Pháp

*Chơn pháp qui tâm quý đạo lời
Thân hình phát triển duyên trời độ
Khai thông trí tuệ thân đời ổn
Giải quyết chính mình niệm Nam Mô*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Phân thì phân làm sao?
- 2) Chuyện của Trời Phật là chuyện gì?
- 3) Sự thanh nhẹ bất cứ từ đâu đưa đến cũng đều là tình Trời hay sao?
- 4) Ốc của con người sao lại được tinh vi và cảm thức được những chuyện đời và đạ
- 5) Ô trước là sao?
- 6) Cõi Tiên Phật có gì lạ?
- 7) Tại sao người tu ai ai cũng muốn lên cõi Tiên Phật?

1) Hỏi: Phân thì phân làm sao? TL: Thừa phân là phân phần nhẹ và phần nặng thể hiện trong tâm của hành giả, sự cảm thức và vị trí càng ngày càng rõ rệt, dần thân dễ dãi chẳng còn bận tâm, nhẹ lúc nào cũng hoà đồng, nặng lúc nào cũng tính toán và tranh chấp, người tu đạo thể hiện tâm thức trung dung giữa đời và đạo, thì mới thay rõ đường đi của chính mình.	2) Hỏi: Chuyện của Trời Phật là chuyện gì? TL: Chuyện của Trời Phật là chuyện từ trong không mà có, cho nên người đời bất khả luận bàn, còn người đạo thì sống vui trong nguyên thức giải nghiệp và quý trọng Trời Phật.
3) Hỏi: Sự thanh nhẹ bất cứ từ đâu đưa đến cũng đều là tình Trời hay sao? TL: Thừa đúng! Khả năng từ bi của Trời Phật ban cho chúng sanh bất cứ lúc nào, tùy theo tâm tưởng và sự nhận định của hành giả.	4) Hỏi: Óc của con người sao lại được tinh vi và cảm thức được những chuyện đời và đạo? TL: Thừa óc của con người là một cấu trúc siêu nhiên mà có, thanh lọc bởi từ quang của vũ trụ, tùy theo chấn động tiến hóa của hành giả, tự động phóng ra và thu vào trong mỗi nhịp độ cảm thức của hành giả, cho nên óc của con người thích chuyện mới và thanh sạch hơn là chuyện cũ và ô trược.
5) 11-09-91 Hỏi: Ô trược là sao? TL: Thừa ô trược là do bản thói tha nói về mùi vị, nói về điện năng là nhưc đầu nặng ngực, mệt mỏi là trược, hậu quả của những món ăn thích khẩu tạo ra và suy tư bất chánh đối với người khác, chuyện mình mình không lo, lại lo cho người khác, hướng ngoại quá nhiều, trói buộc mình mà không hay, biến chứng của nó tạo thành tâm bệnh là vậy.	6) Hỏi: Cõi Tiên Phật có gì lạ? TL: Thừa cõi Tiên Phật chính yếu của nó là thức hoà đồng hỗ trợ cho nhau, phù hợp với nguyên lý thanh nhẹ, mỗi vị đều biết điều luyện hào quang cho chính mình, phong cảnh đều tốt tươi, hoa quả thơm ngọt, người tu đứng dẫn xuất hồn đến đó mãi mê không muốn trở về trần gian, cảnh đẹp nên thơ, mỗi mỗi đều có triết lý sống động, cho nên người tu vô vi dốc lòng tu học, tham thiền, điện năng tiến hoá ổn định, thích viết ra những chơn lý bằng thi thơ gom gọn, người thế gian thích đọc mà khó hiểu gọi là cao là vậy?
7) Hỏi: Tại sao người tu ai ai cũng muốn lên cõi Tiên Phật? TL: Thừa mục đích cuối cùng của người tu, bằng lòng giải nghiệp về quê, tức là trở về với hương hồn thanh nhẹ, cõi đời đời bất diệt, sống trong cảnh tự nhiên và hồn nhiên, chung vui với Trời Phật, nghe qua ước nguyện của người tu, ai ai cũng thích cả, nhưng trong lúc hành thì phải dứt khoát, thất tình lục dục nhơn duyên, thì mới có cơ hội thưởng thức, tình Trời càng ngày càng rõ rệt hơn.	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

CỜ THIÊN ĐỊA NHÂN

Ba luồng từ điển phân minh
Người chung một cõi hiểu mình là ai
Phân minh điển giới tiến hoài
Ba vòng điển giới có Trời có Ta
Người tu phải cố học hòa
Sửa mình tiến hóa mới là người tu
Chẳng còn suy nghĩ tiền xu
Có Trời có Đất có tu có hòa
Dù cho ở tận phương xa
Biết Trời hiểu Đất mới là người ngoan
Cùng chung khai triển bạc bàn
Những lời chơn thật khai màn đạo tâm
Cùng vui chúc bạn tự thâm tự tu
Chính mình mới thật là ngu
Tranh đua giành giật tiền xu ở đời
Thiên cơ biến chuyển nhìn Trời
Thức thời thay đổi rõ Trời ân ban.

Kính Bái,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Báo cáo về quỹ cứu khổ ban vui của Đức Thầy và Bạn đạo Vô Vi

Tiếp theo báo cáo ngày 31 tháng 10 2016 chúng tôi đã nhận cho đến 31/12/2016 và từ quy` bạn đạo cho quỹ cứu khổ ban vui như sau:

Người gửi	US\$
De Van Duong (CA)	500
Hong Vo (CO)	100
Hong Hoang Son (VA)	600
Michael Sutherland (FL)	100
Jeannie's Salon (CA)	100
Ly So Kiet (CA)	200
Bui Lien (CA)	400
Ly Leane (CA)	1 000
Lam Phuc (CA)	100
Vivian (Flextronics) (CA)	130
An danh (FL)	2 000
An danh (FL)	1 000
Nguyen Minh Tri (CA)	1 000
Nguyen Minh Huan (CA)	1 000
Nguyen Luan & Ngoc (CA)	100
Michael Sutherland (FL)	100
Nguyen Luan & Ngoc (CA)	100

Trong 2 tháng qua chúng tôi đã xử dụng như sau:

- Bỏ thí hòm và mai táng cho người chết gia đình nghèo không tiền mua hòm
- Giúp những bạn đạo nghèo cần sự trợ giúp (bị tai nạn hay đau ốm hay hỗ trợ học phí cho con em, hoặc sửa nhà đột nát)
- Học bổng 2016-2017 cho các em nghèo, khuyết tật được học chữ hay học nghề nếu không bị bỏ học
- Giúp các em cất điếu một phần tiền ăn
- Giúp người già neo đơn
- Giúp người nghèo không tiền trị bệnh
- Giúp các em bị bỏ rơi ở cổng chùa tiền sữa và tiền học
- Phát gạo cho người nghèo vùng xa vào ngày rằm & mừng một
- Giúp những người phong cùi tiền ăn và con em tiền ăn học
- Phát xe lăn cho người tàn tật nghèo
- Phát gạo cho người nghèo ngày rằm hay mừng một

Khoảng cuối tháng 1 2017 chúng tôi sẽ gửi biên nhận để trừ thuế đến quý bạn đạo có thể xử dụng được cùng bản báo cáo tổng quát hoạt động của quỹ cho năm 2016

Những người đau khổ đã nhận được sự giúp đỡ **cúi đầu cảm ơn Đức Thầy và quý bạn đạo**

Mọi sự sơ sót hay thắc mắc về quỹ này xin liên lạc người trách nhiệm ký tên dưới đây:
và Ngân phiếu xin đề **VoVi Association of Canada** và gửi về :
2590 Allard St. Montreal – Quebec- H4E 2L4 Canada
email tbptdn@videotron.ca

Xin thành thật cảm ơn quý bạn đạo
Thay mặt ban trách nhiệm quỹ CKBV
Kính thư
Phan Cao Thăng

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

VẤN ĐẠO FOUNTAIN VALLEY 25/7-15/8/1981 (Cuốn 3)

Bạn đạo: Thưa Thầy, từ hồi sáng tới giờ con mới tới đây...

Đức Thầy: Dạ.

Ban đạo: Vẫn chưa hiểu gì về Vô Vi hết; tức là chưa hiểu gì; con mới đọc trong sách vở thôi. Thì hôm nay, thí dụ như con có hỏi những cái câu hỏi mà hồi sáng đã được hỏi, hoặc là những câu hỏi mà,

Đức Thầy: Không sao.

Ban đạo: Nó không cần thiết...

Đức Thầy: Không sao.

Bạn đạo: Dạ, thì con xin được hỏi. Câu hỏi thứ nhất á: tại sao Thầy, cái căn cơ nào, cái nguyên

do nào, mà Thầy đi tu? Và tìm ở đâu ra, cái ánh sáng của Thầy, Thầy tìm ở đâu ra? Và, tức là, tự chung mà nói là, cái cách như thế nào mà Thầy đi tu? Cái lý do tại sao Thầy đi tu? Thầy dựa vào cái thế lực nào?

Đức Thầy: Ủ.

Bạn đạo: Đó là câu hỏi thứ nhất.

Đức Thầy: Ờ; tôi trả lời câu thứ nhất; há.

Bạn đạo: Dạ

Đức Thầy: Tôi là con người tại thế gian, như Bạn; mà trong sự thắc mắc về đời, và tôi đã tìm hiểu đời nhiều lắm: trong cái nơi nào, cờ bạc, nhậu đầm, chỗ nào tôi cũng vô; chứ tôi không có

phải là giá bộ tôi ngon lành, tôi ở nhà. Tôi đi hết: chỗ nào tôi cũng đi tôi tìm hiểu; té ra: sự xảo trá giữa con người và con người! Vì đó, tôi chán chê; tôi chán cuộc đời; vô nghĩa! Tại sao tôi có thể sống như thế đó được? Ăn, ngủ, ỉa, Tam Đại Sự; làm việc: tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục; tới tóc bạc, mắt lờ, không biết mình ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Vô lý! Cho nên, tôi quyết định: tôi đi tự tử! Tôi kiếm miếng đá ở Biên Hòa, tôi coi rồi; tôi mua tấm drap, rồi này kia; để bông xung quanh; uống thuốc ngủ coi thử coi, ngoài cái này nó còn cái gì chứ? Tôi nghe người ta nói, “Có hồn;” ông lên bà xuống; thiệt, nếu mà hồng có cái hồn nó nhập vô trong cái xác đó, người đó làm sao, bình thường sao họ hồng nói được, bây giờ họ nói khác? Thấy chưa?

Rồi tôi cũng cho người ta nhập xác: có một bà ở Hồng Kông, nghĩa là, bà niệm một hồi, là ai cũng bị nhập xác. Tôi bằng lòng cho bà nhập. Tôi học tới cái đó là hết rồi! Tôi tới, lúc đó là lúc chót của tôi, tôi học; tôi lấy, bà lấy vàng bạc bịt cái mặt lại, ba cây nhang cắm ở đây; cho tên bà biết? Tôi nói, “Tôi là Lương Sĩ Hằng.” Bà ấy đọc một hồi; một chập cái tôi làm bộ tôi lắc

Bà hỏi, “Mày xưng danh mày đi!” Tôi nói, “Cũng là Lương Sĩ Hằng!” Hà. Không vô được! Thì cái phép của bà không sai được! Nhưng mà trong lúc đó bà mượn cái hotel ở đường Ajaccio (?) Sanh Hòa đó, mọi người tới ghê lắm! Mà họ nhập lên, họ nói. Mà tôi thì không, không, không nhập! Bởi vậy tôi nói, “Thì bà phải về học lại; chớ bây giờ, muốn làm;” bà nói, “Làm đêm thứ ba là thể nào mày cũng vô!” Rồi, thì đêm thứ 3, tôi cũng tới; cũng vàng bạc, bịt mặt; tôi cũng làm vậy. Tôi nói, “Cũng Lương Sĩ Hằng; ... không có thay đổi.” Thì chịu rồi! Thì rốt cuộc á, tôi khỏi tin ... bởi vì cái nào mà tôi nghiên cứu đó, tôi phải đi tới nơi; mà chính bản thân tôi nhào vô, trong thực tập. Cho nên, tôi tìm: có những chuyện huyền bí, những kinh Phật nói những câu siêu lý hay lắm; mà mình không hiểu thấu thôi! Tôi biết. Trong lúc đó, phải không, tôi bị phỉnh: từ lúc còn nhỏ tôi đi cinema Bát Tiên này kia, kia nọ, tôi còn tìm cái cách đi lên núi tu: hồi mười tuổi mà tôi còn dám đi lên núi tu mà! Không được; không có kết quả! Rồi trở về.

Bây giờ, tới cái lúc mà tôi nghĩ chết rồi đó, tôi mới gặp người bạn, tên là ông Phùng: đẹp trai, dễ

thương; mà lúc đó, nó chơi với tôi từ nhỏ tới lớn, mặt mày nó đâu có vậy! Mà bây giờ tu Pháp này, nó thay đổi lạ thường: thấy cặp mắt nó sáng choang, mặt nó hồng hào. Tôi hỏi nó, “Làm cái gì, ăn uống cái gì mà được tươi đẹp như vậy?” Nó nói, “Tôi tu.” Tôi ghét người ta tu, bởi vì tôi tìm hiểu, không có sự thật. Tôi nói, “Thằng thầy nào dậy mày tu?” Nó tức. Nó tức, nó nói, “Cầm Anh không có được nói ‘Thằng thầy;’ bởi vì ông này, ở đây Anh nói, ở nhà ông nghe! Anh coi chừng đó; bỏ mạng!” Tôi nói, “Tao đâu có sợ thầy mày. ... Thì, bây giờ mày phải làm sao mày giới thiệu tao gặp!” Nó nói, “Thôi Ông, êm êm đi. Nhất định, tôi nhất định thể nào tôi cũng giới thiệu; Ông đừng có lo; Ông làm quá, hồng được; méch lòng quá, hồng được.” A, tôi mới giới thiệu, xin rendez-vous; ba ngày sau, dẫn tôi đi xuống; ngồi nói chuyện ba tiếng đồng hồ. Tôi không biết chuyện gì! Không biết ông này ông nói cái gì mà ông nói trời, nói đất, nói càn khôn vũ trụ. Mình thì thích, nghĩa là, hút thuốc lá, đi chơi bời, buôn bán lấy lời bỏ túi, đi chơi thôi; có cái gì đâu mà phải nghĩ tới ... Càn Khôn Vũ Trụ? Rồi nói, “Điền gì? Điền nhà đèn đã có rồi; kiếm điền gì nữa?” Tôi nói, “Cái chuyện nói tầm bậy không à! Không ăn chung gì hết!”

Nhưng mà tôi về, tôi thức giấc; giữa chừng, tôi nói, tôi ngồi tôi suy nghĩ một chập, “Ông nói nãy giờ, ông nói tiếng Việt Nam không, mà tôi hồng hiểu! Tức quá!” “Vậy xin Cụ cho tôi trở lại gặp Cụ?” Ông nói, “Lúc nào cũng được.” Tôi mới trở lại. Trong lúc tôi trở lại đó, tôi đem một ông thầy bùa và ông thôi miên. Tôi cũng là xảo trá lắm, cũng thuộc dữ lắm chớ không có hiền đâu! Đem cái ông thôi miên, nghĩa là, mình thử trước: đưa con nít ngồi, mà nó ngó một chập, kêu, “Nhắm mắt” là nhắm mắt; “Đứng dậy” là đứng dậy. Mình bằng chứng, thử đoàng hoàng mình mới đem. Còn ông thầy bùa kia là ông gác cái cinema Trung Hoa ở Chợ Lớn, đường Đồng Khánh; nghĩa là ông nói cái gì không biết, thăm thẳm, nhưng mà mình lấy cái ghế đập lên đầu nó, không bị thương! Cái đó là hay nhất rồi còn gì nữa? Đem hai chú đó xuống thử.

Thì cái chú thôi miên, chú ấy ngồi đó, chú thấy ông cụ, ông mà truyền pháp dạy tôi tu bấy giờ là ông Đỗ Thuần Hậu; ông, cái lưng ông khòm khòm, mà mắt ông sáng; ông cứ ngồi đó. Ông bạn tôi vô, nói, kêu bằng “Ông;” “Ông ngồi xuống; tôi

bắt đầu thôi miên Ông!” Không chào người ta! Nó ngang; cái tính nó ngang. “Ông ngồi xuống! Tôi bắt đầu thôi miên Ông.” Ông nói, “Tôi quá mà Ông; tôi già mà, tội nghiệp quá mà; Ông làm sao Ông lại đến thôi miên tôi? Tội nghiệp quá, tôi già cả, tôi hồng có làm gì phạm tội; hồng có làm gì nên tội hết!” Năn nỉ hết sức vậy đó! Thấy ông già, tội nghiệp; nhưng mà tôi đã làm, tôi không có thay đổi. Nó ngồi đó, nó ngó ông một hồi; rồi nó thấy ông đỏ như lửa vậy đó! Nhà, cửa, đồ; mà trời, đất, đồ! Lúc đó nó mới lạy, nó xá ông; kêu bằng “Cụ.” “Thưa Cụ, con có một điểm sai lầm: con đã thôi miên Cụ; mà bây giờ con mất con hư rồi, thấy cái gì cũng đỏ hết! Xin Cụ cứu con.” Lúc đó ông mới cười; ông nói, “Cái nguyên lý rất rõ ràng: Bạn tới đây, tôi năn nỉ Bạn, Bạn đốt nhà tui, đốt tui; mà lửa Bạn đốt không cháy, thì bây giờ Bạn ngồi một chập nó trở về với Bạn, rồi Bạn đi; chớ có gì đâu!” Ông cắt nghĩa cái nguyên lý rất rõ ràng: mình đánh họ, đánh hồng được, thì về mình, đánh mình; chớ còn cái gì nữa? Thì ông đó ông cũng nói là, “Thôi mà, Cụ cứu con đi, bởi vì Cụ nói vậy thì chắc gì nó trở vô lại? Bây giờ con thấy đỏ hết!” Ông nói, “Ngồi một chập thì sẽ hết.” Thiệt, ngồi một chập, hết rồi, nó mới xá ông. Nó nói tiếng Tàu với tôi; nó nói, nghĩa là, “Ông này là đồ thiệt!” ... Tôi cũng không tin, tôi nói, “Còn mày nữa!” À. Ông nói, “Ê, Chú kia, Chú có ông Sãi đi xung quanh chú; chú muốn giải không?” Ông kia nói, “Tôi làm gì có ông Sãi?” Ông đó sân lắm; y có bùa. “Tôi làm gì có ông Sãi? Ông nói tầm bậy; tôi làm gì có ông Sãi!” “Tôi cho Chú hay rằng, qua nhãn quang tôi đó, là không còn giấu diếm được! Chú nói thật đi!” Lúc đó ánh riu riu; mà thằng đó hồi nào giờ ăn nói ngang; mà bây giờ riu riu! Anh nói, “Thôi bây giờ Cụ giải giùm cho con đi!” Chết cha rồi! Mình thấy, nghĩa là, quân lực của mình tiêu tan rồi! Làm được cái gì nữa? Tôi hồng dám nói cái gì hết; tôi ngồi êm.

Tôi mới bàn với mấy đứa, “Thôi bây giờ mình xin ông cái hẹn để mình xin tới tu; được không, hai chú mày nghĩ sao?” Nó nói, “Không tu đạo này, không tu đạo này, chắc mình chết!” ... Hả? Tôi mới nói, “Cụ cho ba chúng tôi đến học Đạo, được không?” “Ô,” Ông nói, “Sẵn sàng! Cái gì chớ cái Đạo, chúng tôi sẽ giúp đỡ các bạn; nhưng mà với điều kiện: ba người này là xảo trá, cứng đầu.” Ông nói vậy đó, “Phải có nhang đèn dâng hoàng, quỳ lạy dâng hoàng, với điều kiện; chứ không có cái vụ mà cho chỉ tu không!” Được; bằng lòng!

Ba đứa phải tắm rửa tinh tấn, rồi đi mua nhang, mua đèn, đi tới đánh lễ. Ông chỉ tôi cái Soi Hòn, Pháp Luân, Thiên Định. Đó. Rồi tôi về. Tôi á, ông dờm tôi, ông nói, “Thằng cha này không bao giờ tu được!” Trọc tức. “Là thằng thương gia mà, gian thương mà! Đâu có tu được? Không có thể nào tu được!” Chọc tức. Tôi nói, “Ông này ông nói cái gì, để; mình cũng thấy kệ; qua bữa sau xuống sẽ tính.”

Xuống bữa đó cái, ông đi trị bệnh; rồi ông nói, “Thôi, bây giờ tôi ép cái đám mây xuống cho ba bạn coi!” À; ba đứa mừng quá rồi; lại có một cái màn khác nữa; sướng quá! Ông ép cái mây xuống, thì tôi thấy cái luồng điện từ ngay cái Nhân Trung này nó chạy ra, ở trên cái chỗ này, nó phóng ra; ở cái Ấn Đường này nó phóng ra; phóng sáng như vậy! Mà tôi kéo tay hai chú kia tôi hỏi, “Thấy cái gì không?” Nó nói, “Không thấy gì hết!” Nhưng mà cái tánh tôi, học thì tôi bình tĩnh để tôi coi; tôi theo dõi, theo, cái, hai chú kia nói, “À, mây ép xuống rồi!” Nhưng mà tôi hỏi, “Có thấy cái luồng điện sáng từ ở trong này ông phóng ra hông?” Nó nói, “Hồng thấy!” Tôi nói, “Được rồi!” Tôi nói, “Tôi thấy!” Mà lúc đó tôi không bao giờ cục cựa cái đầu; hai cái tay tôi kéo hai chú đó, mà con mắt tôi không bao giờ sao suyền; nếu sao suyền, sợ mất. Tôi thấy cái đó, tôi hạnh phúc vô cùng; và tôi thấy nhẹ. “Ông này xuất hồn thật sự! Mình tìm được một đường lối chết trước khi chết! Xóa bỏ ý niệm tự tử! Nhứt định phải trở lại tu!”

Tu, mà kêu tôi hít vô bụng, hít không được! Xuống hỏi ông; ông nói, “Bạn tu cho Bạn chớ Bạn tu cho tôi đâu mà Bạn nói, Bạn hỏi hoài?” Chọc tức cái nữa! ... Tôi ra, tôi đi từ ở Đa Kao, đường Phan Thanh, Giản Đa Kao, mà về tới Chợ Lớn, đi bộ đó; không có đi xe; đi bộ! “Nếu thiệt có Trời, Phật, Thánh, Thần á, dạy tôi tới nay hít; còn không, thôi, là mai tôi đi Biên Hòa tôi tự tử!” ... Á; thiệt là tôi đó làm liền! Tôi nằm ở đường hẻm đó; bắt tôi hít lên; cái Pháp Chiếu Minh bây giờ đó; thở ra; hít lên, thở ra; thở ra; mà tôi không ngưng được! Tôi nói, “Bây giờ mình hít vô bụng được rồi!” Làm cho tôi, một tới mười hai; một tới mười một; một tới mười; một tới chín; tám; bảy; làm tới hết; nghỉ. Rồi cái, tôi ra tôi ngồi hít; tôi hít được! Sáng, tôi xuống; ngồi trước mặt ông. Ông nói, “Được rồi, phải không?” Ông hỏi tôi vậy. Tôi cũng không nói, bởi vì tôi sợ ông lợi dụng; không biết ông có nham độn không? Chỉ còn có một

mình tôi; tôi biết hai thằng kia tu không được, bởi vì nó không thấy cái đó mà! Nhưng mà tôi không biết ông này có nham độn không? Thì tôi chỉ ngồi đó; tôi nói, “Ờ;” vậy thôi. Rồi ông nói chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ; mình nghe.

Lần lần, lần lần, lần lần, tôi tu tới tháng thứ bảy là tôi thấy tôi đi được! Tôi ở trong nhà, tôi ra Tổng Đốc Phương tôi chơi, rồi sau này tôi đi núi này, núi kia, núi nọ tôi chơi! Tôi xuống, tôi cũng không nói rằng tôi đi! Không bao giờ tôi nói với Ông Tư rằng tôi đã thấy được cái này, cái kia, kia nọ; không nói! Rồi một ngày nào đó, ông nói, “Hai đứa chúng ta phải lựa cái ngày, tôi đưa Bạn đi lên cao một chút chơi!” À, ông ấy rủ tôi! Tới nhà, ông tắt hết trại đèn! Mới có nhắm mắt một cái thì ông kéo mình đi, cũng như đi đầu mất, không thấy gì hết! Một chập cái, mình thấy đứng trước con rồng! Thì tôi leo lên rồng liền! Bởi vì tôi tánh của tôi, ... nghĩa là, có cái gì, tôi phải làm liền! Mới tới đó, cái, ông kéo lại; ông nói, “Không được, phải trở về. Chưa đủ lực lượng. Ráng tu đi, rồi sẽ đi được!” Không cho đi! Kéo trở lộn về. Thì cái đêm đó, ông kéo tôi trở lộn về, tôi cũng không có nói ông kéo tôi trở lộn về. Tôi chỉ làm thỉnh luôn vậy đó. Mà ông ấy nói “Cái Bạn muốn, tôi cấm; Bạn phải nhớ!” Ông chỉ nói vậy thôi. Rồi tôi cũng không thuật lại rằng, “Tôi đã tới đến ông Rồng rồi, này kia!” Bởi vì tôi cũng sợ có cái gì, ông còn những cái bí quyết gì; ông lợi dụng mình? Cho nên, mình cứ làm thỉnh hoài, không nói. Cho tới cùng, mà tôi tu cho đến sau này, quen, hằng ngày, nghĩa là, tới lúc nào là nhắm mắt, là hai thầy trò đi đó, tới lúc đó mới về thuật lại; tôi mới bằng lòng. Bởi vì ông đưa tôi đi xứ này, xứ nọ chơi ở thế gian. Thì khi mà tôi tới, thì Bà Tư bà ấy nói là, “Vợ bé Ông tới rồi đó! Ông không có chơi với tôi nữa đâu! Ông chỉ nhắm mắt với Ông Lưỡng; kêu tôi là “Ông Lưỡng.” Nhắm mắt; hai chúng tôi nhắm mắt; một hồi rồi trở về; mình mới nói chuyện thời cuộc.

Cho nên, hồi trước đó, Ông Tư nói một cái lời mà bây giờ không có sai: hồi Cụ Ngô mà làm cái đường xa lộ đó, ông nói một câu là, “Cái xa lộ đó, để cho Cộng Sản nó đi chớ Cụ Ngô đâu có đi được?” Mà ông vẽ cái hình vệ tinh mà lên cái cung trăng; nó y hệt như vậy đó. Tôi mới đi Houston tôi coi, nó y hệt như vậy! ... Mà lúc đó là

tôi nói, “Cái ông già này là nhà quê; Ông làm sao mà Ông biết khoa học mà Ông vẽ?” Ông nói, “Sau này tui nó đi lên cung trăng bằng cái này, Bạn! ... Nó có một cái chun!” Cái chun; ông vẽ cái hình cái chun nó bước xuống ...); Ông nói, “Mấy thằng đó nó dám đi lên trên đó nó chơi à!” A. Ông vẽ cái hình; mà cái hình mà; tôi bây giờ tôi không có cái đồ lật vật; có; không biết Thầy Hai có còn giữ ở Sa Đéc không chớ? Đồ lật vật, Thầy Hai còn giữ; còn thấy cái hình ông vẽ. Ông vẽ; ông vẽ cái tay run như vậy này: một cái vòng tròn, rồi có mấy cái chun như vậy; nó bật cái cửa xuống. ... Ông nói, “Chỗ đó, đó; nó xuống đó!” ... Ông nói vậy. Cái chuyện đó, mà hồi trước, ai mà tin? Hồi đó, cụ Ngô, ai cũng tin tưởng mà! Ông Ngô Đình Diệm mà! Nhưng mà ông nói, “Nó làm đường cho người ta đi; chớ không phải y đi; y không có phần đi đâu!” Nói rõ lắm. Mà không có thể tin nổi; không tin nổi! Cái chuyện không tin nổi, không ngờ nổi! Nhưng mà ngày nay kiểm chứng, thì cái gì ông nói, có hết! Ông nói, “Tôi sẽ gọi Bạn đi năm châu! ... Nói thiệt; lúc đó Bạn mới biết.” Y hệt! Ngày nay, tôi đi ra, cái chuyện kỳ cục như thế này! Chớ tôi đâu có tiền bạc mà ngồi đối diện với các bạn ở đây! Không có khả năng!

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Kính nhờ quý bạn đạo thiên hướng tâm cho bạn đạo Bác Trương Thị Tảo, tên thật Nguyễn Thị Duyên sinh năm 1936, mất ngày 26 tháng 12 năm 2016, tại Nam California, hưởng thọ 80 tuổi, được siêu thăng tịnh độ. Bác Trương Thị Tảo là má của chị bạn đạo Thanh Hằng.

Gia đình chị Thanh Hằng nhờ quý bạn đạo, nếu có thể đến nhà quán vào lúc 12 giờ trưa thứ Sáu 30-12-2016 để cùng niệm phật tiền đưa Bác lần cuối. Gia đình chị Thanh Hằng thành thật cảm ơn quý bạn đạo. Địa chỉ nhà quán:

Nhà Quán Melrose Abbey
2303 S Manchester Ave.

THƠ BẠN ĐẠO

Mừng Tết Dương Lịch

Mừng Tết dương lịch đã đến nơi
Anh em hội tụ cùng vui chơi
Hát hò đàm đạo lời Thầy dạy
Chia sẻ niềm vui Đạo với Đời
Một năm ôn lại thực hành pháp
Giữ vững niềm tin chẳng đổi dời
Nhận thơ lì xì Thầy gửi đến
Hành trang năm mới Thầy nhắn lời

Thủy Bùi. Missouri 29/12/2016